

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 13Csp/16/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8323200771
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Lacová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2023:8323200771.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou: JUDr. Lucia Lacová, v spore žalobcu: J. Q., S..D., so sídlom E. Č.. XXX/A, XXX XX J. - L. C., IČO: XXXXXXXX, právne zastúpený: KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., JUDr. Oskar Chnápko, so sídlom Komenského č. 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36648892, proti žalovanému: I. T., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom N. Č.. XXXX/XX, XXX XX Y., právne zastúpený advokátskou kanceláriou: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Duchnovičovo námestie č. 1, 080 01 Prešov, IČO: 50680552, v konaní o zaplatenie 2.830,00 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.444,17 Eur **z a s t a v u j e**.

II. Súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Súd žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 06.03.2023 bol Okresnému súdu Humenné doručený návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 2.830,00 Eur s príslušenstvom, ktorým sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia tak, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.830,00 Eur spolu s vyčísleným zmluvným úrokom vo výške 2.444,17 Eur, zákonným úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.830,00 Eur od 02.07.2016 do zaplatenia a povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil nasledovne tým, že dňa 25.10.2018 s účinnosťou dňa 20.12.2018 uzatvorila spoločnosť podnikajúca pod obchodným menom G. J., a.s. so žalovaným Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej žalobca nadobudol pohľadávku zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX spolu s jej príslušenstvom, predmetom ktorej bolo v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému zo strany právneho predchodcu žalobcu. Žalovaný sa v zmysle zmluvy zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť úroky podľa zmluvy. Právny predchodca žalobcu si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z platne uzavretej zmluvy splnil riadne a včas a žalovanému pri platne uzavretej zmluve poskytol prevodom na účet finančné prostriedky vo výške 2.830,00 Eur. V dobe uzatvorenia zmluvy žalovaný splatil svoj záväzok čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené vo výpise z úveru. Žalobca poukázal na ustanovenia § 497 a na § 499 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce mu z platne uzavretej zmluvy riadne a včas nespĺnil, právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásil predčasnú splatnosť v zmysle Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery ku dňu 05.12.2016. Výzva na úhradu dlžnej sumy (Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) je písomnou výzvou banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č.

483/2001 Z.z. o bankách. Žalovaný si ani napriek výzve zo strany žalobcu svoj záväzok do podania žaloby nesplnil.

Žalobca, resp. pôvodný veriteľ využil zákonné prostriedky na zabezpečenie uspokojenia svojej pohľadávky. Žalobca umožnil žalovanému splácať v mesačných splátkach. Medzi žalobcom a žalovaným bolo dňa 01.01.1900 dojednané uznanie dlhu, uzatvorené v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Súčasťou uznania dlhu je vyhlásenie žalovaného, ktorý svoj záväzok voči veriteľovi v celom rozsahu uznal čo do jeho výšky aj do právneho dôvodu. Žalobca poukázal na ustanovenia § 558 a § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle obchodných podmienok, ak sa úver stane predčasne splatným, žalobca je naďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve. Zmluvnými stranami bola dojednaná úroková sadzba vo výške 5% ročne.

Zákon č. 129/2010 Z.z. platný v čase uzatvorenia zmluvy, Občiansky zákonník a ani iný právny predpis, neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, 5Cdo/73/2020, 3Cdo/113/2019, 1Cdo/108/2020 a ďalšie je zrejmé, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Osobitne dáva žalobca do pozornosti aj rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. V zmysle Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery, vznikla ďalej žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky, a to vrátane poplatkov v zmysle Sadzobníka, s ktorými bol žalovaný riadne oboznámený, o ktorej skutočnosti svedčia i doložené listinné dôkazy. Žalobca si uplatňuje aj príslušné zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v súlade s Produktovými obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery, vznikol žalobcovi nárok na dohodnuté zmluvné úroky, a taktiež aj na úroky z omeškania, vyplývajúce zo zákona. V súlade s Výpisom z úveru sa žalobca domáha zaplatenia sumy vo výške 5.274.17 Eur, pozostávajúcej z nezaplatennej časti dlžnej istiny vo výške 2.830,00 Eur a z príslušenstva v podobe nezaplatených zmluvných úrokov vo výške 2.444.17 Eur, t.j. v sume zodpovedajúcej výške, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný zaplatil ako cenu peňazí po odpočítaní úhrad. Žalobca si od žalovaného zároveň nárokuje úhradu zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od dátumu poslednej platby vykonanej žalovaným. Celková čiastka spojená s úverom (suma, ktorú má žalovaný zaplatiť) predstavuje sumu vo výške 5876,17 Eur, z toho suma poskytnutej istiny (výška úveru) predstavuje sumu vo výške 2.830,00 Eur, z ktorej žalovaný neuhradil žiadnu sumu a suma zmluvných úrokov vo výške 3.046.17 Eur, z ktorej žalovaný uhradil sumu 602,00 Eur.

2. Žalobca písomným podaním zo dňa 17.03.2023 vzal žalobu späť pre sumu zmluvných úrokov 2.444,17 Eur. Súd v súlade s § 145 ods.3 Civilného sporového poriadku konal o zvyšku nároku bez rozhodnutia o zastavení konania v tejto časti, lebo žaloba bola vzatá v tejto časti pred jej doručením žalovanému (čl. 30).

3. Okresný súd Humenné vydal dňa 22.03.2023 platobný rozkaz č.k. 13Csp/16/2023-34, proti ktorému podal žalovaný včas odôvodnený odpor dňa 13.04.2023 (čl. 39 a nasl.), v ktorom uviedol, že Okresný súd Humenné už v spore týkajúcom sa rovnakej pohľadávky medzi totožnými stranami, rozhodol rozsudkom č.k. 11Csp/15/2020-145 zo dňa 13.08.2020, ktorým žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania. Poukázal na znenie odôvodnenia tohto rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd žalobu zamietol z dôvodu, že nedošlo k účinnému a platnému zosplateniu pohľadávky a nedošlo k účinnému postúpeniu bankovej pohľadávky z pôvodného veriteľa G. J., a.s. na žalobcu J. Q., a.s. Po odvolaní žalovaných, žalobca odvolaciemu súdu doručil späťvzatie žaloby. Po súhlase žalovaných so späťvzatím žaloby Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 8CoCsp/47/2020-168 zo dňa 20.01.2021 pripustil späťvzatie žaloby, zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a konanie zastavil. Po dvoch rokoch žalobca opäť vymáha rovnakú pohľadávku od žalovaných, čo žalovaný vníma ako šikanovanie, obťažovanie, nekalú praktiku, keďže je dôchodca, a preto žiadal platobný rozkaz zrušiť a žalobu zamietnuť. K priloženému dôkazu - Uznaníu dlhu zo dňa 29.12.2016, uviedol, že toto uznanie dlhu bolo uzavreté tak, že pôvodný veriteľ zaslal žalovanému poštou v dvoch vyhotoveniach

text Uznania dlhu a požiadal žalovaného o podpísanie a zaslanie jednej verzie tejto listiny pôvodnému veriteľovi späť a následné telefonické kontaktovanie za účelom dohodnutia výšky splátok. Uvedené bolo podmienkou splácania dlhu, ktorý údajne pôvodný veriteľ predčasne zosplatnil v splátkach. Bez podpisu tohto dokumentu by nemal žalovaný možnosť splácať svoj záväzok v splátkach, preto bol nútený toto uznanie dlhu podpísať. Podľa neho nedošlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru a dlh neexistoval v uvedenej výške, keďže bol postihnutý vadou bezúročnosti.

Uznanie dlhu v sebe obsahuje de facto dve dohody, a to uznanie dlhu a dohodu o splatení dlhu v splátkach, ku ktorej má dôjsť po podpise uznania dlhu telefonicky. Má za to, že ide o neplatnú dohodu a svojím obsahom predstavuje tiež neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku. Dohoda o uznaní dlhu je v hrubom rozpore s normami na ochranu spotrebiteľa a obsahuje viaceré neprijateľné spotrebiteľské podmienky a je v rozpore s Občianskym zákonníkom. V zmysle odbornej literatúry k ust. § 110 OZ platí, že „Napriek legálnemu pojmu „uznanie práva“ možno oprávnene prijať záver, že ide o inštitút uznania dlhu podľa § 558 OZ. Uznanie dlhu predstavuje obligatórne písomný a obligatórne kauzálny právny úkon dlžníka adresovaný svojmu veriteľovi, v ktorom uznáva svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu i výšky.“ V zmysle odbornej literatúry k ust. § 558 OZ platí, že „uznaním dlhu sa posilňuje postavenie veriteľa, a to najmä z hľadiska jeho procesnoprávneho uplatňovania práva tým, že zakladá vyvrátielnú domnienku, že dlh v čase uznania trval. Z procesného hľadiska tak nastáva výmena úloh procesných strán (žalobcu a žalovaného), na základe ktorej sa dôkazné bremeno presúva zo žalobcu na žalovaného. Žalovaný je tak svoju procesnú obranu nútený viesť v negativistickom smere, a teda vyvrátiť samotnú existenciu dlhu, a zároveň vyvrátiť svoj prísľub, tento dlh splniť. Dohoda o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach ako celok predstavuje neplatný právny úkon jednak z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, jednak z dôvodu, že ako celok predstavuje neprijateľnú podmienku, ktorá je výrazne v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Jediná ako taká iluzórna výhoda pre spotrebiteľa je, že svoj dlh vo výške 3.258,79 Eur bude môcť zaplatiť v časti po splátkach telefonicky dohodnutých vo výške 50,00 Eur. Vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Ako vyplýva z judikatúry SDEÚ, ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť.

Žalovaný sa s obchodnými podmienkami oboznámil až po doručení dokumentácie v súdnom konaní, na ktoré poukázal v tomto podaní vyššie a má za to, že do zmluvného vzťahu s pôvodným veriteľom neboli inkorporované platne. Obchodné podmienky, resp. všeobecné obchodné podmienky sa nikdy nestali súčasťou zmluvy, do zmluvy neboli inkorporované správne, žalovaný nimi nie je viazaný, žalovaný ich nikdy nepodpísal a oboznámil sa s nimi až vo vyššie uvedenom súdnom konaní. Preto podal námietku neplatnej korporácie všeobecných obchodných podmienok.

Ďalej podal námietku aktívnej legitímácie z dôvodu, že nakoľko pohľadávka zo zmluvy nebola platne predčasne zosplatnená a ani nenastal prirodzený termín konečnej splatnosti dohodnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a zároveň nie je platné ani uznanie dlhu, postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu je neplatné z dôvodu rozporu s ustanovením § 17 odsek 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a žalobcovi tak nepatrí aktívna vecná legitímácia žalovanej pohľadávke. Žalovaný v prípade, ak súd bude mať za to, že žalobcovi patrí aktívna vecná legitímácia, uplatňuje voči uplatnenému žalobnému nároku námietku premlčania.

4. Písomným podaním dňa 25.04.2023 sa žalobca vyjadril k odporu žalovaného (či. 71) tak, že nesúhlasí so skutočnosťami a tvrdeniami, ktoré žalovaný uvádza v odpore, a zdôraznil, že k zastaveniu konania Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Csp/15/2020 došlo z dôvodu späťvzatia, preto poukazovanie na odôvodnenie tohto rozsudku žalobca považuje za irelevantné a bezvýznamné. Ďalej má zato, že neexistuje ani prekážka právoplatne rozhodnutej veci, pričom poukazujúc na uznanie dlhu zo dňa 29.12.2016 (v podanej žalobe išlo o chybu v písaní v dátume 1.1.1900), má zato, že pohľadávka nie je premlčaná a žalobca ako vlastník tejto pohľadávky má právo domáhať sa jej zaplatenia voči žalovanému bez ohľadu nato, že dôchodca, a túto uplatňovať aj súdnou cestou.

Z dôvodu späťvzatia žaloby v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné sp. zn. 11Csp/15/2020 nebolo vo veci rozhodnuté a teda neexistuje prekážka rozhodnutej veci. Žalovaný uznal dlh v celkovej výške 3.258,79 Eur. Ohľadom uznania dlhu žalobca uviedol, že nerozumie odkiaľ žalovaný zobral tvrdenie, že pôvodný veriteľ podmieňoval uznanie dlhu uzatvorením dohody o splatení dlhu. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon podpísal žalovaný dobrovoľne a bez nátlaku. Skutočnosť, že právny predchodca následne umožnil žalovanému splácať uznaný dlh nemá žiaden vplyv na samotnú platnosť uznania dlhu. Žalovaný od roku 2015, kedy s právnym predchodcom žalobcu uzatvoril úverovú zmluvu, nikdy nenamietol, že by nemal k dispozícii obchodné podmienky a všeobecné obchodné podmienky,

a že by mu ich obsah nebol známy. Zároveň žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby bol podpis zmluvných strán prítomný na každom zmluvnom dojednaní. Poukázal na rozsudok SDEÚ C-42/15 Y. Q. D., a.s., že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Úlohou súdu v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, ktorá sa týka údajného nedoručenia upozornenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, žalobca ako dôkaz predložil listinu zo dňa 08.11.2016 „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, ktorou právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatenia úveru a predložil podací hárok č. R., že upozornenie v zmysle § 59 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalovanému zasielal. Banka by nikdy nemusela mať právo na postúpenie pohľadávky, nakoľko dlžník môže úmyselne nepreberať zásielky, ktoré mu boli doručované. Žalobca má zato, že bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že úver je bezúročný a bez poplatkov, lebo neuviedol jediný argument. K námietke aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že právny predchodca platne vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a žalobca je vlastníkom uplatnenej pohľadávky na základe listinných dôkazov. K podanej námietke premlčania uviedol, že nepovažuje nárok za premlčaný. Tým, že žalovaný uznal svoj dlh, došlo k predĺženiu premlčacej lehoty v súlade s § 110 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. Písomným podaním zo dňa 29.05.2023 sa žalovaný vyjadril k písomnému podaniu žalobcu (čl. 84 a nasl.) tak, že pohľadáva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebola platne zosplatená, všeobecné obchodné podmienky neboli platne interkorporované. Žalovaný podpísal formulárovú zmluvu, ale všeobecné obchodné podmienky neprevzal. Upozornil na rozsudok súdneho dvora EÚ vo veci C-110/2014 a C-42/2015. Súdny dvor uviedol, že všeobecné obchodné podmienky nemusia byť na samostatnej listine a musia byť vypracované v písomnej forme alebo na inom trvalom nosiči a tieto musia byť odovzdané spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Upozornil na nedostatky individuálnosti v dojednaní práva veriteľa § 565 Občianskeho zákonníka prostredníctvom obchodných podmienok, že účelom obchodných podmienok je zakotvenie výhradne vedľajších dojednaní a nie nárokových noriem, dohoda o uznaní dlhu je neprijateľnou spotrebiteľskou podmienkou. Opätovne žiadal žalobu zamietnuť.

6. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 12.06.2023, žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaný sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého súdneho spisu v danej veci, vrátane predložených písomností a vyjadrení od procesných strán v danej veci, a zistil tento skutkový stav.

7. Pôvodný veriteľ G. banka, a. s., a žalovaný ako dlžník spolu so svojou manželkou ako spoludlžníčkou uzatvorili dňa 02.03.2015 Zmluvu o úvere - dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX (čl. 14 a nasl.). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 2.380,00 Eur. Výška úrokovej sadzby bola 18,90% ročne. Žalovaný sa úver zaviazal splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 56,00 Eur bez poistenia. Splatnosť prvej splátky bola do 25.04.2015, dátum ďalšej platby k 25. dňu v mesiaci s dátumom konečnej splatnosti úveru 25.03.2024. Výška RPMN žalobcu bola 20,61%, priemerná RPMN na trhu bola 16,16%. Celková čiastka úveru bola uvedená vo výške 5.876,17 Eur.

Podľa bodu 5.2 zmluvy o úvere, zmluva nadobudla platnosť dňom podpisu všetkých zmluvných strán a účinnosť po splnení všetkých podmienok uvedených v obchodných podmienkach pre spotrebiteľské úvery potvrdením zo strany banky. Zmluvou o úvere vzniká banke záväzok poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky po splnení podmienok stanovených bankou do výšky uvedenej v zmluve. Banka poskytne dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške schváleného úveru zníženého o poplatok za spracovanie úveru uvedeného v zmluve. Poskytnutím prostriedkov zo zmluvy o úvere vzniká dlžníkovi a spoludlžníkovi záväzok tieto peňažné prostriedky tvoriace pohľadávku banky (vrátane zmluvných úrokov, poplatkov, úrokov z omeškania) vrátiť a plniť ostatné povinnosti v zmysle obchodných podmienok. Všetky osoby podpisujúce túto zmluvu o úvere sú zaviazané na splatenie pohľadávky banky spoločne a nerozdielne. Podľa bodu 5.7 zmluvy o úvere, právne vzťahy neupravené zmluvou sa riadia OP, VOP, Reklamačným poriadkom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, a právnym poriadkom Slovenskej republiky. Dlžník/spoludlžník sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička, ktorý obdržal pred podpisom zmluvy. Dlžník/spoludlžník svojím podpisom potvrdzuje, že bol s príslušnými dokumentmi oboznámený a súhlasí s nimi.

Obchodné podmienky ani všeobecné obchodné podmienky žalobca nepredložil. Z priložených všeobecných obchodných podmienok nevyplýva, kedy boli prevzaté žalovaným, a teda neobsahujú ani podpis žalovaného.

8. Právny predchodca žalobcu upozornením - výzvou na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 8.11.2016 (čl. 18), oznámil žalovanému, že ku dňu 7.11.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako o 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 528,25 Eur, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 517,00 Eur a poplatkov vo výške 11,25 Eur a vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň upozornil žalovaného, že v prípade, ak nedôjde k úhrade tejto sumy, je banka oprávnená využiť ustanovenie § 565 OZ a vyhlásiť úver predčasne splatným v zmysle príslušných ustanovení zmluvy o úvere a obchodných podmienok a žiadať od žalovaného úhradu celej úverovej pohľadávky. Z podacieho hárka súd zistil, že táto výzva bola odoslaná žalovanému dňa 8.11.2016 poštovou prepravou doporučeným listom druhej triedy.

9. Písomnosťou „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 08.11.2016 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného, že porušil ustanovenia Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.03.2015 a Obchodných podmienok a napriek upomienke neuhradil svoje záväzky voči G. J., a.s., pričom ho upozornil, že pohľadávka je viac ako 3 mesiace po splatnosti a vyzval ho na úhradu do 15 dní od doručenia výzvy s upozornením, že banka je oprávnená úver predčasne zosplatiť (čl. 18). Z priloženého podacieho hárka súd zistil, že táto výzva bola odoslaná žalovanému dňa 08.11.2016 poštovou prepravou listom druhej triedy (čl. 19).

Vo výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 5.12.2016 (čl. 19 druhej strany) právny predchodca žalobcu žalovanému a jeho manželke ako spoludlžníčke, každému osobitne oznámil, že nakoľko svojím konaním podstatne porušili ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, stáva sa ich úverová pohľadávka k 05.12.2016 predčasne splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy, ktorú banka evidovala k tomuto dňu, bola nasledujúca: dlžná istina - 2.830,00 Eur, úrok - 414,04 Eur, poplatky za upomienky - 14,75 Eur, poistné - 0,- Eur. Spolu dlžná suma bola vo výške 3.258,79 Eur. Zároveň bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Z priloženej doručenky vyplýva, že výzvu žalovaný prevzal dňa 09.12.2016 (čl. 20).

10. Z písomnosti „Uznanie dlhu“ zo dňa 29.12.2016 vyplýva, že žalovaný uznal dlh voči právnomu predchodcovi žalobcu vo výške 3.258,79 Eur s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky podľa § 558 OZ, pričom písomnosť bola banke doručená dňa 30.12.2016.

11. Z aktuálneho stavu úveru žalovaných ku dňu 18.12.2018 (čl. 16) vyplýva, že poskytnutá výška úveru bola 2.380,00 Eur, vyčerpaných bolo 2.380,00 Eur, splatených 602,00 Eur, ktoré boli započítané na úroky a poplatky, mimoriadne splatené 0,- Eur, možnosť čerpať 0,- Eur, nedočerpané 0,- Eur, celková istina 2.380,- Eur.

12. Zmluvou o postúpení pohľadávky č. II/2018 postúpil veriteľ G. J., a.s., ako postupca, pohľadávku voči žalovanému, na spoločnosť J. Q., a.s. ako postupníkovi, dňa 25.10.2018 (čl. 6 a nasl.).

13. Oznámením postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2018 predchádzajúci veriteľ G. J., a. s., oznámila manželke žalovaného, že pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.03.2015 voči dlžníkovi I. T., bola s účinnosťou ku dňu 20.12.2018 postúpená na žalobcu so všetkými právami a povinnosťami s ňou spojenými. V oznámení je tiež uvedený aktuálny stav pohľadávky vo výške 4.640,43 Eur, z toho nesplatená istina vo výške 2.830,00 Eur, neuhradené úroky vo výške 1.795,68 Eur a neuhradené poplatky vo výške 14,75 Eur. Oznámenie bolo doručované doporučenou poštovou zásielkou druhej triedy (čl. 13).

14. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. „Občiansky zákonník“ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 524 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo

pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Posudzovaný právny vzťah strán sporu je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne Zmluvou o spotrebiteľskom úvere - dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.03.2015. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Z vykonaného dokazovania má teda súd za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému úver vo výške 2.830,00 Eur, ktorý sa zaviazal splátiť v 108 mesačných splátkach vo výške á 56,00 Eur.

16. Vzhľadom na námietky žalovaného sa súd musel v prvom rade zaoberať otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to či došlo k účinnému a platnému zosplatneniu pohľadávky, a následne či došlo k účinnému postúpeniu bankovej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu.

Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v citovanom § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatnením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinností dlžníka. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka zase stanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade prichádza do úvahy možnosť dohody medzi pôvodným veriteľom a žalovanými v zmluve o úvere. Z predloženej zmluvy o úvere, tak ako na to poukazuje žalovaný, takáto dohoda nevyplýva, a právo veriteľa žiadať zaplatenie celého dlhu pre omeškanie s úhradou splátky je upravené len v obchodných podmienkach. Súd poukazuje, že nemal za preukázané, aby žalovaný bol riadne s týmito obchodnými podmienkami oboznámený, že mu boli doručené a ich obsah bol žalovanému známy a prijatý. Zároveň tieto obchodné podmienky neboli súdu zo strany žalobcu do skončenia dokazovania ani predložené, pričom dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje práve žalobcu, ktorý tvrdí dohodu o možnosti zosplatnenia úveru medzi zmluvnými stranami, čo predpokladá sa konsenzus oboch zmluvných strán, ktorý súd v prejednávanej veci preukázaný nemal. Len odkaz v zmluve na záväznosť obchodných podmienok ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy o úvere nemôže podľa názoru súdu postačovať, keďže je zřejmé, že predložená zmluva o úvere je štandardnou formulárovou zmluvou bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť jej obsah - ak mal záujem o úver zmluvu mohol len v celosti prijať v znení, ako mu bola právnym predchodcu žalobcu predložená. Súd má teda za preukázané, že pôvodnému veriteľovi nevzniklo právo žiadať od žalovaného zaplatenie celej pohľadávky pre omeškanie s úhradou niektorej splátky, a teda nemohla nastať ani predčasná splatnosť úveru na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorej doba trvania, resp. termín konečnej splatnosti úveru nastane až dňa 25.03.2024. Z uvedeného súd dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, nakoľko neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože pohľadávka zo spotrebiteľského úveru nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, ale ani sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedené súd konštatuje aj s ohľadom na uznanie dlhu žalovaným zo dňa 29.12.2016, ktoré považuje za neplatný právny úkon z dôvodu, že v čase uznania dlhu žalovaný nemal vedomosť o skutočnej výške dlhu, a teda ho ani nemohol platne uznať, keďže ako súd vyššie konštatoval, k zosplatneniu úveru platne nedošlo.

17. Ďalej súd uvádza, že aj v prípade ak by považoval zosplatnenie úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu za účinné, súd dospel k záveru, že nebolo preukázané splnenie podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu z dôvodu.

Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Závazkový vzťah, pohľadávka z ktorého je predmetom tohto konania, je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Bez bankového povolenia nemôže nikto prijímať vklady, ak osobitný predpis neustanovuje inak; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať z vkladov úroky alebo iné odplaty, ktoré sú daňovým výdavkom podľa osobitného predpisu; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak; bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať platobné služby pre iného v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie uvedeného zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky (ďalej len „banka“) je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v zmysle § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka, a to od nadobudnutia účinnosti aktuálneho zákona o bankách od 1. januára 2002.

V zmysle zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona, t.j. pohľadávka banky môže byť postúpená (aj jej časť), ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Osobitná regulácia pravidiel pre postúpenie bankovej pohľadávky oproti všeobecnej právnej úprave bolo uzákonené z dôvodu, aby sa umožnilo bankám ako krajné opatrenie proti chronickým neplatičom dlhov použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Takéto postupovanie bánk voči ich klientom zákon o bankách doteraz výslovne neupravoval, čo v praxi spôsobovalo vážne výkladové problémy pri riešení otázky, či by pri prípadoch postúpení pohľadávky banky voči jej klientovi došlo alebo nedošlo k porušeniu bankového tajomstva s cieľom ochrany klientov bánk. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučujú dobromyseľnosť postupníka.

Z vyššie citovaného § 92 ods. 8 zákona o bankách je zrejmé, že spôsobilým predmetom postúpenia môže byť 1. iba pohľadávka banky alebo jej časť, ktorá je už splatná, 2. a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky klientovi a 3. skutočnosť, že klient banky, resp. dlžník je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani s plnením čo i len časti svojho záväzku. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je lex specialis k všeobecnej úprave § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky.

Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak stanovené podmienky nie sú splnené, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klient nemôže.

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu so zákonom, a teda má dopad na platnosť právneho úkonu postúpenia. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka sa jedná o neplatnosť právneho úkonu absolútnu, čo znamená, že takýto právny úkon nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností, ktoré sa s ním spájajú.

Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, ktorá nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že postupca G. banka a. s. nepostupoval v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, a žalovanému tak nebol poskytnutý dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu.

Žalobca síce v konaní argumentoval, odvolávajúc sa pritom na „Výzvu na úhradu dlžnej sumy“ zo 05.12.2016 (čl. 19), v ktorej banka (právny predchodca žalobcu) žalovanému oznámila, že z dôvodu podstatného porušenia zmluvy o úvere sa stáva poskytnutý úver predčasne splatný ku dňu 05.12.2016, čím žalobca preukazoval splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže banka v predmetnej výzve zároveň vyzvala žalovaného aj na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní. Podľa názoru súdu však táto písomnosť zo dňa 05.12.2016 predložená žalobcom označená ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ nemôže byť považovaná za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách vzhľadom na obsah tejto písomnosti, keďže ním banka - právny predchodca žalobcu - nevyzýva žalovaných k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale ide o jednostranný úkon, ktorým banka - právny predchodca žalobcu vyhlasuje v prvom rade predčasnú splatnosť úveru.

Súd má zato, že poukaz žalobcu na podanie označené ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 05.12.2016 je bez právneho významu. Z obsahu citovanej výzvy vyplýva, že banka - právny predchodca žalobcu, zosplatnila úverovú pohľadávku ku dňu 05.12.2016, pričom dlžná suma predstavuje výšku 3.258,79 Eur, a zároveň vyzvala dlžníka-žalovaného, aby uhradil dlžnú sumu do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Banka zároveň dlžníkovi-žalovanému oznámila, že v prípade ak nedodrží 10-dňovú lehotu, pristúpi k vymáhaniu dlžnej sumy súdnou cestou. Takýto postup je banka povinná dodržať v prípade platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Nie je možné preto oznámenie banky o zosplatnení úveru (podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) zo dňa 05.12.2016 stotožňovať s povinnosťou písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak, ako to tvrdí žalobca, poukazujúc pritom, že k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. III /2018 došlo až dňa 25.10.2018. Podľa názoru súdu v písomnej výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť spotrebiteľ vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a súčasne upovedomený o možnosti postúpenia pohľadávky banky na iný subjekt. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku z 15. decembra 2020, sp. zn. 5 Cdo 36/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 „12.5. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zák. č. 483/2001 Z. z.), aby nedošlo k jeho porušeniu.“

18. Súd mal teda za preukázané, že nebol dodržaný postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca sa tak nestal veriteľom žalovanej pohľadávky, a teda nemá dostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore, čo bol dôvod na zamietnutie žaloby. Vyššie uvedené závery súdu vychádzajú z početnej rozhodovacej praxe krajských súdov (KS BB sp.zn. 41CoCsp/29/2022 zo dňa 11.01.2023, KS KE sp. zn. 5CoCsp/17/2021 dňa 10.02.2022, KS PO sp. zn. 16CoCsp/2/2022 dňa 25.04.2022) i Najvyššieho súdu SR napr. rozsudok NS SR 1Cdo/147/2017 z

24.04.2018. Preto súd po pripustení späťvzatia žalobu zamietol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

19. K ďalším námietkam žalobcu a žalovaného súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 56/01, II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04) odôvodnenie rozsudku nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh za podmienky, že ide o otázku, ktorá vo svetle právnych záverov konajúceho súdu je relevantná a je nevyhnutná pre rozhodnutie vo veci, teda všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto s poukazom na vyššie uvedené sa súd ďalšími námietkami strán sporu nezaoberal.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalobca bol v konaní neúspešný a žalovaný úspešný v rozsahu 100%, preto súd o trovách konania rozhodol v súlade § 255 CSP tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

Poučenie:

Podľa § 355 ods. 1 CSP je proti tomuto rozsudku prípustné podať odvolanie.

Podľa § 358 CSP, odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 362 ods. 1 CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje - teda prostredníctvom Okresného súdu Humenné na Krajský súd v Prešove. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 362 ods. 2 CSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená v stanovenej lehote po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. „Exekučný poriadok“ v znení neskorších predpisov.